

Sygn. akt V CSK 55/17

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa B. C.

przeciwko Gminie P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 czerwca 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 7 października 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Pozwana złożyła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 7 października 2016 r., którym Sąd Apelacyjny – po rozpoznaniu sprawy na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 11 maja 2016 r. – zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądzoną nim kwotę 59 320,68 zł z odsetkami obniżył do kwoty 56 885,07 zł z ustawowymi odsetkami: od kwoty 33 947,58 zł od dnia 1 kwietnia 2012 r., od kwoty 17 959,98 zł od dnia 1 kwietnia 2014 r. i od kwoty 4 977,51 zł od dnia 1 marca 2016 r., oddalił powództwo oraz apelację w pozostałej części i orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego. Powołując się na podstawę określoną w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., pozwana wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie także wyroku Sądu Okręgowego w L. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Twierdziła, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne dotyczące zasad

ustalania dotacji wypłacanej z budżetu gminy dla osoby prowadzącej niepubliczny punkt przedszkolny lub niepubliczny zespół wychowania przedszkolnego, a ponadto istnieje potrzeba wykładni art. 90 ust. 2d ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (jedn. tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 2156 ze zm.; obecnie: Dz.U. z 2016 r., poz. 1943 ze zm. – dalej: „u.s.o.”).

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżąca nie przytoczyła argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanek, o których mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

W art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. chodzi o zagadnienie obejmujące poważną wątpliwość prawną i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie ma znaczenie dla praktyki sądowej oraz dla rozstrzygnięcia złożonej skargi. Skarżący, wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej.

Z kolei wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, skarżący powinien wykazać, że przepisy potrzebne do rozstrzygnięcia skargi wywołują poważne wątpliwości interpretacyjne i wyjaśnić, na czym one polegają albo wykazać, że przepisy te wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów. W obu wypadkach chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

Skarżąca nie wykazała, by zasady ustalania dotacji przewidzianych w art. 90 u.s.o. stanowiły w orzecznictwie Sądu Najwyższego *novum*. Problematyka ta była już przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego m.in. w wyrokach z dnia 3 stycznia 2007 r., IV CSK 312/06 (nie publ.), z dnia 4 września 2008 r., IV CSK 204/08 (nie publ.), z dnia 20 czerwca 2013 r., IV CSK 696/12 (nie publ.), z dnia 22 maja 2014 r., IV CSK 531/13 (OSNC 2015, nr 4, poz. 49) i z dnia 26 marca 2015 r.,

V CSK 376/14 (nie publ.) i w postanowieniu z dnia 23 października 2007 r., III CZP 88/07 (nie publ.). Była ona również przedmiotem rozważań Naczelnego Sądu Administracyjnego m.in. w wyrokach z dnia 24 marca 2009 r., II GSK 284/08 (nie publ.), z dnia 26 marca 2013 r., II GSK 2404/11 (nie publ.) i z dnia 8 marca 2017 r., II GSK 4795/16 (nie publ.). W powołanych orzeczeniach dokonano wykładni przepisów art. 90 ust. 2b i art. 90 ust. 2d u.s.o. dotyczących zasad ustalania dotacji. Skarżąca – poza zaprezentowaniem własnego poglądu – nie przedstawiła argumentów pozwalających przyjąć, że interes społeczny wymaga po raz kolejny zajęcia stanowiska w odnośnej kwestii przez Sąd Najwyższy.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącą przesłanki opisane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. ani brana pod rozwagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 98 § 1 i 3 oraz art. 99 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz z § 2 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).